

UNA FONT DEDICADA A SANT MAGÍ*

Josep Vilaret

La font, serà sempre un petit complement que acompanya el nom gloriós del màrtir Sant Magí. Només cal anar al santuari de la Brufaganya per trobar d'una forma gràfica el nexa d'unió entre el sant i l'aigua que brolla fresca i abundosa dels quatre raigs de la font.

El propòsit d'aquest petit apunt d'enguany, és fer referència a una deu dedicació a Sant Magí i de la qual fins el passat agost no en vaig tenir coneixement. Em sobtà trobar el nom del sant en un frondós i verd racó dels Aspres entre els pobles de Sant Marçal i de Palaldà.

L'excursió que vaig portar a terme, fou una petita ruta automobilística des de la vila de Ceret del Vallespir. Una volta bonica de debò, i que us aconsello de seguir-ne el traç si un dia en teniu l'oportunitat. Un marc senzill dins uns relleus de muntanya baixa però amb tot l'encís i la força d'una paisatge captivador.

A Cerer, gairebé allà on hi ha el vell i pintoresc pont, històric i legendari, una carretera deixa el curs del Tec i s'enfila, guanyant

* El text que reproduïm va ser publicat a *Il·ltre. Confraria de Sant Magí, màrtir*, Barcelona, 1985 (nota dels editors)

alçada, per les comes dels Aspres. Serpenteja suaument i és tot un quadre contemplar al fons la formosa vall i la dilatada vista que s'obre a cada revolt, i deixa veure el mar llunyà i la majestuositat de les properes muntanyes.

Un trencall a la drera, porta per bona carretera, al santuari de Sant Ferriol. Sant Ferriol, és una viva imatge de devoció popular ben estesa pet tot el Vallespir, el Conflent i el Rosselló. Edificació antiga sense cap estil definit. El passeig que enronda l'ermita ens brinda un panorama grandíós i solemne. Una vista bellíssima sobre la contrada. Al fons, per la banda de sol ixent, la blavor suau de la mar Mediterrània, i a migdia, la verdor de les muntanyes que envolten Morellàs, Ceret i els Banyes d'Arles amb el seu pic prominent: el Roc de Frausa (1445 metres). Una magnífica posició geogràfica i una plataforma cultural.

La ruta ascendeix pel faldar de la serra fins el coll de Llauró (380 m.). Boscos d'alzina, roures i suredes. Bifurcació. Seguiu el camí de l'esquerra i prompte trobareu el poblet anomenat Oms amb una església que serveix quelcom de pinzellada romànica. Una construcció molt interessant. Coll de Fortó (665 m.). Vegetació amb més espesetat. El

paisatge esdevé agrest i solitari en aquest centre dels contraforts del Canigó. Un típic espai dels Aspres.

L'ermitatge de la Trinitat és un preciós exemplar del romànic regional. Un indret deliciós i acollidor. No hi viu ningú. La màxima tranquil·litat d'una ben portada sureda fou el nostre menjador. Preciós migdia d'agost! Que bonic i enciser és el lloc de la Trinitat! Un temple ben construït i ben plaçat en el cor de vells i asprius cimals. El prat, d'un verd viu i ple de flors, dóna l'encertada coloraina al lloc.

Coll de Xarart (755 m). Cruïlla. La carretera de la dreta és la que porta a Sant Marçal. Un poble peculiar reclinat en un replà del pendent muntanyós. L'antic i estret pont de pedra regala un pictòric encant al veral. Baixada. En un recolze de tupida vegetació, la font de Sant Magí! Qui em tenia de dir que aquella font d'aigua fresca i excel·lent portava el nom de Sant Magí! La troballa em va fer una gràcia extraordinària. I també il·lusió.

La carretera segueix avall per les intrincades valls. Un carrerany porta a Montboló. Seguiu direcció a Palaldà i als Banys d'Arles, gentil població de termes i balnearis. Als Banys, no oblideu el joliu i breu recorregut pels engorjats del Montdony. Fins a Ceret, bona carretera per la conca del Tec, i sense problemes. Heus aquí un rodeig xamós i en extrem agradable per petits declivis dels Aspres que porten les seves aigües al fons d'una vall fresca i exuberant. En un d'aquests perfils, la font de Sant Magí brolla abundosa i ens ofereix gentilment el seu bé de Déu. Bona aigua, de la millor del Pirineu Oriental. La font us espera amb el seu fresc i deliciós present...